

писалъ нѣкаква научна книга, постоянно носи книгата съ себе си, иска да чуе мнението на хората за неговия трудъ. Той мисли, че всички хора знаятъ за неговата книга. Не е лоша тази чърта. Всѣки човѣкъ очаква да чуе поне една добра дума за себе си, но трѣбва да има търпение, да му кажатъ тази дума на време и на мѣсто.

Първото нѣщо, което се иска отъ човѣка, е да има вътрешна свобода — никого да не ограничава: нито себе си, нито ближния си. Искане ли да чуе мнението на нѣкого, човѣкъ трѣбва първо да се вслуша въ себе си. Най-добриятъ авторитетъ за човѣка е той самъ. Като свърши проповѣдта си, нека се обърне къмъ себе си и се запита: Добре ли проповѣдвахъ днесъ? Той ще чуе гласа на своя вътрешенъ слушателъ, който ще му каже: Днесъ говори добре, или днесъ не говори добре. И учениятъ може да чуе собственото си мнение за своята книга. Не е нужно да чакаме нѣкой отвѣнъ да се произнася за насъ. За да разчита на своето мнение, човѣкъ трѣбва да бжде искренъ въ себе си: нито да се подценява, нито да се надценява. Като човѣкъ, ти не можешъ да бждешъ нито най-добъръ, нито най-ученъ, нито най-светъ. Каже ли човѣкъ за себе си, че е най-добъръ, това подразбира, че е далъ пжтъ на Божественото начало въ себе си да се прояви. Иначе, като обикновенъ човѣкъ, оставенъ на своитѣ собствени сили, той не може да се прояви като най-добъръ.